

haar verzen voor, speelt quatre-mains met haar, zingt voor haar, waarbij ze hem met de piano accompagneert en dan klinkt het zoo recht aandoenlijk: *Ich habe dich lieb, du Süsse!* Echt broederlijk, niet waar?" — Weer klonk zijn schamper lachje door de kamer.

Alexander keek hem een oogenblik als versuft aan. Alles wat zijn broeder had gezegd was waar, en een pijnlijke bloos steeg hem naar het gelaat. In dit licht had hij de zaak nog niet beschouwd.

„Ik moet bekennen," stotterde hij, „dat het wel een beetje onvoorzichtig van ons geweest is, ze zoo intiem te laten worden, maar ik zie er toch ook eigenlijk geen kwaad in. Ik vertrouw Joost volkomen; hij is de rechtschapenheid in persoon."

„Dus, je begeert hem tot schoonzoon!"

„Ik? De hemel bewaar mij, wel neen! Maar ik kan hem daarom niet op eens voor het hoofd gaan stooten!"

„Dat behoeft ook niet. Als je maar wat beter op je tellen past, en oplet dat er geen dwaasheden gebeuren vóór Albertine met haar moeder op reis gaat. Tijd gewonnen is alles: terwijl zij afwezig is, moet je hem zien weg te krijgen."

„Weg? Wat bedoel je?"

„Wel, ik bedoel weg, naar de Oost, of de Kaap, of Amerika! Wat kan het mij schelen, als hij maar heen gaat."

Nu werd het den goeden Alexander wat al te kras; hij sprong op en stapte gejaagd het vertrek op en neer. „Joost weg, die trouwe, eerlijke jongen, dien hij had lief gekregen, meer dan hij tot nog toe zelf begrepen had.

„Hoe kun je zoo iets zeggen?" riep hij uit, bij zijn broeder stilstaande; „je weet dat bijna alles hier op hem rust en ik hem onmogelijk meer kan missen. Hij is mijn rechterhand in de zaken; het zou onverantwoordelijk van mij zijn hem weg te zenden, daar ik nooit zoo'n accurate, eerlijke klerk in zijn plaats krijgen kan. En bovendien, ik houd van hem, en ik zou het een laagheid vinden tegen hem te intrigeeren. En 't is ook immers alles onzin; Albertine denkt nog niet aan trouwen!"

„Wat een slimmert! Ha, ha. Wat een slimmert ben je toch! Maar hoe kan ik er nog om lachen? 't Is waarlijk treurig genoeg, dat een vader zoo blind kan zijn! Met dat al, ik voorspel het je, raak je nog eens akelig in de klem en daarom: ik zeg dat het je plicht is, dat jongmensch op zijn plaats te zetten."

„Hoor eens Albert," zei de ander, weer in zijn stoel terugvallend; „het is een moeilijk geval tegenover een jongmensch als Winckel, tegen wien ik nu letterlijk niets heb aan te voeren. Hij voldoet mij uitstekend; ik vertrouw hem volkomen; hoe kan ik hem dan nu op zijn plaats zetten?"

„Je hebt me dat al honderd maal verzekerd; je vertrouwt hem volkomen! Maar man, dat doe je iedereen! Je laat hem natuurlijk baas over de kas als je uitgaat, en 't is waarschijnlijk nog nooit in je opgekomen hem te controleren. Nu vraag ik je: hoe kun je nu weten of hij bijvoorbeeld — eerlijk is?"

„Hoe ik dat weten kan? Wel, ik sta voor hem in. Joost niet eerlijk! 't Is om te lachen. Zijn boeken sluiten altijd op een halve cent, en..."